

Mijn hoop, die is op U

Psalm 39

In deze psalm zien wij de eigen onmacht van de gelovige ten opzichte van het kwaad dat hem omringt. De gelovige verlaat zich op de *HERE*, maar hij is sprakeloos in de aanwezigheid van het boze. Hij zwijgt uit vrees iets doms te zeggen of zichzelf te verheffen, alsof hij in zichzelf kracht had, terwijl in de mens alleen ijdelheid is (vs. 6-7).

Maar daarna ziet de gelovige de hand van God in de beproeving die hij ondergaat. Hij zoekt zijn toevlucht bij God om verlost te worden (vs. 8). Dan zijn het niet meer de omstandigheden *zelf* of de *bozen* die hem omringen, maar hij herkent de hand van de *HERE* in alle dingen. De *HERE* tuchtigde hem vanwege zijn ongerechtigheid (vs. 12).

De gelovige is een vreemdeling in deze wereld, waarin hij wandelt met God.ⁱ En God kent ook de duur van zijn pelgrimschap. De gelovige hoeft dus niet onder de indruk te zijn van de aanmatiging en het succes van de

bozen. Hij hoeft zich ook niet ongerust te maken over de luidruchtige aanspraken die ze maken op bepaalde rechten. Als hij dat wel deed, zou hij handelen alsof hij tot deze wereld behoorde. Maar van deze wereld heeft de gelovige immers niets te verwachten. Leven wij altijd zo?

In vers 13 zien we dat de gelovige dezelfde plaats inneemt, zoals Abraham, David en allen die door het geloof wandelden dat deden. Maar het gebed in vers 14, dat hij als gelovige Jood uitspreekt, gaat niet verder dan een aardse verlossing.

Maar deze gelovige voert wel de kastijding en de verlossing terug op God. Zijn hoop is op de *HERE*. Dat moeten wij ook doen, als wij door de Heer getuchtigd worden. Wat het bestuur en de wegen van God betreft is dit gebed dus ook in overeenstemming met de geest van het Nieuwe Testament.

Oorsprong: [Réflexions pratiques sur les Psaumes](#)

ⁱ De NBG-vert. heeft in vers 13 'een vreemdeling bij U', terwijl JND vertaalt met 'a stranger with thee', d.i. een vreemdeling met God.

Oude Sporen 2010

